

Arrest

nr. 287 052 van 31 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris 19 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DECLERCQ *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 12 augustus 2020, diende op 27 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 september 2020 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd, de heer B.C., aan gedurende verzoekers minderjarigheid.

1.2. Op 19 september 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 20 september 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

U werd op 8 maart 2022 van 14u15 tot 17u12 gehoord in een persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Pashtu machtig is. Uw advocaat meester Smekens loco meester Richir, alsook uw voogd mijnheer C. waren bij uw persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren en getogen in het dorp Said Ahmadkhel, gelegen in het district Kot van de provincie Nangarhar. U ging nooit naar school, maar volgde ongeveer een jaar lessen in de lokale madrassa, waar u eveneens Pashtu leerde. Toen u elf jaar oud was besloot uw vader T.M. omwille van de financiële problemen thuis zich aan te sluiten bij het (voormalige) Afghaanse nationale leger (hierna Afghan National Army of ANA). Uw vader werkte hierna als soldaat in de provincie Paktia. Toen u twaalf en veertien jaar oud was kwam uw vader op verlof naar huis. Toen uw vader voor een derde keer naar huis wilde komen werd hij onderweg in het dorp Lagarjo door de taliban doodgeschoten. Uw maternale oom H.A.G. ging vervolgens het lichaam van uw vader halen in het dorp Lagarjo waarna hij het terugbracht naar uw eigen dorp. Ongeveer anderhalf uur na het overlijden werd uw vader begraven. Tijdens de begrafenis heeft u de taliban uitgescholden en ongelovigen genoemd. De volgende dag bent u samen met uw moeder en drie broers bij uw maternale oom T.M. gaan wonen in het nabijgelegen dorp Kalawal. Toen u twee weken bij uw oom verbleef werd uw oom bij de malik geroepen waar hij werd ingelicht dat de taliban had gehoord dat u hen had beledigd en dat u overgeleverd moest worden aan hen. Uw oom besloot hierop uw vertrek uit Afghanistan te organiseren. U verliet Afghanistan in de zomer van 2019 en reisde vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland Macedonië, Servië en Frankrijk naar België, waar u op 12 augustus 2020 toe kwam. Twee weken later, op 27 augustus 2020, diende u als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Nadat u aankwam in België heeft de taliban uw oom thuis benaderd op zoek naar u. Op 31 augustus 2022 bereikte u de leeftijd van achttien jaar en werd het voogdijschap over u van rechtswege beëindigd.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de volgende documenten voor: een kopie van uw taskara, alsook een kopie van de taskara van uw vader, drie fotoprints aangaande het werk van uw vader alsook een fotoprint van uw gezin. Op 16 maart 2022 maakte uw advocate per e-mail uw opmerkingen aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud over.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als (voormalig) niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Het CGVS wijst er hierbij op dat u sinds 31 augustus 2022 meerderjarig bent. Dat u een medisch probleem aan het gehoor zou hebben zoals u aangeeft op het einde van uw persoonlijk onderhoud, staft u niet (CGVS, p. 36). Zo legt u geen medische documenten dienaangaande neer. Evenmin toont u aan dat u wegens gehoorproblemen niet in staat was om op adequate wijze uw asielverklaringen uiteen te zetten tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden. Uit lezing van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u alle vragen zonder aarzelen beantwoordde. Op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft u evenmin melding gemaakt van een medisch probleem aan het gehoor. Zo verklaarde u dat het goed gaat met uw gezondheid (Verklaring DVZ, p. 11). Uit voorgaande kan geen bijzondere procedurele nood in uw hoofde worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Zo verklaart u dat uw vader T.M. sedert uw elf jaar bij het Afghaanse nationale leger (hierna ANA of Afghan National Army) werkte (CGVS, p.21). Uw verklaringen omtrent het werk van uw vader zijn echter van een zodanig beperkte en algemene aard dat er ernstige twijfels zijn aangaande de waarachtigheid van zijn vermeende tewerkstelling. Zo kan u het CGVS op geen enkele wijze gedetailleerde informatie verschaffen over basisgegevens aangaande zijn werk. Gevraagd waar uw vader tewerkgesteld werd oppert u louter (de provincie) Paktia, doch kan u geenszins specificeren waar in Paktia uw vader gewerkt heeft. U kent zelfs het district in de provincie noch de basis/checkpost niet waar uw vader doch een viertal jaar zou hebben gewerkt (CGVS, p.23). Ook zijn rang blijkt u niet te weten. U verklaart louter dat hij geen commandant was (CGVS, p.23-24). Uw verklaringen aangaande de exacte activiteiten van uw vader binnen het Afghaanse leger zijn eveneens weinig doorleefd. Zo stelt u dat hij soms een controlepost beveiligde aan een weg, waar die controlepost zich bevond en/of aan welke weg deze gelegen was weet u dan weer niet (CGVS, p.24). Ook de manier waarop uw vader zijn loon ontving is u vreemd, alsook zijn uniform. Gevraagd uw vader zijn uniform te beschrijven beroept u zich op de zeer stereotiepe beschrijving dat het camouflage print was doch kan u geen enkel detail beschrijven (CGVS, p.25). Uw verklaringen komen aldus amper doorleefd over, waarmee u de geloofwaardigheid van het aangehaalde profiel van uw vader ernstig in diskrediet brengt.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw vader zijn tewerkstelling kunnen evenmin leiden tot een andere oordeelsvorming. Het CGVS wijst er hierbij op dat documenten hebben hoe dan ook een slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Daarenboven zijn de documenten die u voorlegt, zijnde drie fotoprints (map documenten – document 3) waarop uw vader zou zijn afgebeeld op het werk, niet van die aard dat ze uw lacunaire verklaringen kunnen herstellen. Zo merkt het CGVS vooreerst op dat de bewijswaarde van de fotoprints, die louter kopieën betreffen en eenvoudig gemanipuleerd kunnen worden, zeer beperkt is. Dat uw vader op deze foto's afgebeeld staat in een camouflage uniform, dat overigens geen enkele indicatie geeft van effectieve tewerkstelling binnen het Afghaanse leger zoals een rang of legerpatches en/insignes, met een wapen voor een wagen waar het logo van het ANA op staat geschreven; is onvoldoende zwaarwichtig om

te besluiten dat uw vader gedurende een viertal jaren werkzaam was voor het Afghaanse leger. Laat staan dat deze foto's enig zicht bieden op de omstandigheden van uw vaders vermeende tewerkstelling binnen het leger. Ten aanzien van de fotoprint waar uw vader op staat afgebeeld met twee vermeende collega's, van wie u overigens evenmin enig idee heeft wie zij zijn (CGVS, p.29), wijst het CGVS erop dat uit de uniformen die deze personen dragen evenmin kan worden afgeleid of dit een legeruniform betreft en/of zij aldus tewerkgesteld waren bij het leger. U legt geen enkel ander document neer ter staving van de tewerkstelling van uw vader bij het leger wat toch bevreemdend is. De kopie van de taskara van uw vader (map documenten – document 2) heeft bovendien louter betrekking op zijn identiteit en nationaliteit maar is op geen enkele wijze verbonden met (de geloofwaardigheid van) zijn tewerkstelling.

De ongeloofwaardigheid van het door u voorgehouden profiel van uw vader nog terzijde geschoven, wijst het CGVS erop dat het louter verwijzen naar een (mogelijks) risicoprofiel van personen die geacht worden de voormalige overheid te hebben gesteund in Afghanistan, zoals u verwijst naar het profiel van uw vader, niet kan volstaan om aan te tonen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden vervolgd of een reëel risico op ernstige schade loopt. U dient uw vrees voor vervolging immers in concreto aannemelijk te maken. Ook hier slaagt u niet in daar de asielmotieven die de aanleiding vormden voor uw vlucht uit Afghanistan niet kunnen overtuigen en weinig geloofwaardig zijn, en wel om volgende redenen.

U vervolgt uw relaas met te stellen dat uw vader, toen hij onderweg naar huis was tijdens zijn derde verlof, werd gedood door de taliban. U voegt hieraan toe dat dit een drietal weken voor uw vertrek uit Afghanistan in 2019 plaatsvond (CGVS, p.24-25 & 29). Vooreerst wijst het CGVS erop dat uw verklaring dat uw vader slechts twee keer eerder op vier jaar dienst op verlof kon gaan/kwam een opmerkelijke vaststelling an sich is (CGVS, p.22-23). Bovendien stelt het CGVS vast dat u omtrent het moment van overlijden van uw vader op meerdere momenten doorheen uw asielprocedure tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaarde u bij de registratie van uw verzoek d.d. 27.08.2020 dat uw vader een drietal jaar geleden overleed (DVZ, Mintehfiche). Bij uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 02.02.2021 verklaarde u dan plots weer dat uw vader slechts twee jaar geleden is, doch een significant verschil met uw eerdere verklaring. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u voorts dat u drie weken na het overlijden van uw vader stopte met de madrassa. U verklaart echter eveneens dat je gedurende een jaar naar de madrassa ging en je begon toen je ongeveer tien jaar oud was. U zou aldus gestopt zijn op de madrassa toen u elf jaar oud was. Gelet op uw verklaarde leeftijd van vijftien bij uw vertrek uit Afghanistan in het jaar 2019 blijkt uit analogie dat uw vader al veel langer overleden zou zijn (CGVS, p.7-9 & 15). Wanneer uw vader overleed en hoe oud u op dat moment was maakte u door het grillig karakter van uw verklaringen niet duidelijk. Het CGVS wijst er evenwel op dat er van een verzoeker om internationale bescherming, zijnde u, verwacht mag worden dat hij consistente en coherente verklaringen aflegt aangaande cruciale en essentiële elementen van het asielrelaas waarop de verzoeker zich beroept, in casu quod. De algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt hierdoor verder ondermijnd.

Ook uw verklaringen omtrent het overlijden van uw vader zijn weinig doorleefd en aannemelijk. Dat uw vader jarenlang ongemoeid voor het leger kon werken en dan plots in het vizier zou komen van de taliban is bevreemdend op te merken. Gevraagd hoe de taliban te weten kwam dat uw vader voor het leger werkte, stapelt u hypothesen op vermoedens doch kan u geenszins aannemelijk maken hoe deze kennis plots ter ore kwam van de taliban. U stelt louter dat u denkt dat uw vader al iets had vernomen van iemand of van de taliban dat hij in verband werd gebracht met het Afghaanse leger doch heeft u geen enkel idee, alsook haalt u aan dat er veel spionnen of informanten waren (CGVS, p.31). Hoe de taliban dit te weten kwam weet u eveneens niet. De plotse ontdekking van de taliban is evenwel opmerkelijk daar, volgens uw verklaringen, niemand op de hoogte was van zijn tewerkstelling bij het leger. U voegt eraan toe dat uw vader werkte in een andere provincie dan de uwe, hij slechts twee keer eerder op vier jaar tijd naar huis was gekomen en hij hierbij steeds burgerkleding droeg (CGVS, p.22-24). Ook heeft u geen enkel idee door hoeveel personen uw vader werd doodgeschoten door de taliban, u stelt louter dat uw vader met een vriend werd doodgeschoten en zij (de taliban) hierna wegvluchtten (CGVS, p.31). Hoe de buurman die jullie inlichtte hierover aan deze informatie kwam weet u evenmin, u oppert louter dat hij wel door iemand ingelicht zal zijn (CGVS, p.31). Wederom zijn uw verklaringen weinig gespekt en zelfs lacunair van aard, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen allerminst ten goede komt.

U voegt dan nog toe dat de taliban u en uw familie verboden had het lichaam van uw vader te begraven daar uw vader een afvallige was in de ogen van de taliban (CGVS, p.32). Wanneer u stelt dat zij u dit de volgende dag verboden spreekt u zichzelf op flagrante wijze tegen. U verklaarde immers al dat uw vader luttele uren na zijn overlijden begraven werd (CGVS, p.32-33). Dat de taliban het uw familie verboden uw vader te begraven op een moment dat hij reeds begraven was, is niet aannemelijk. Des te meer daar er

volgens uw verklaringen taliban aanwezig was op de begrafenis. Dat de taliban aldus niet zou weten dat uw vader reeds begraven was, is evenmin aannemelijk (CGVS, p.33). Waar u vervolgens stelt dat de taliban u viseerde en trachtte te rekruteren daar u het werk van uw vader voor de (voormalige) overheid diende te vergoelijken, alsook omwille van het feit dat u de taliban beledigd had op de begrafenis van uw vader wijst het CGVS erop dat u ook hier weinig coherente en doorleefde verklaringen aflegt (CGVS, p.29). Zo stelt u dat u na het overlijden van uw vader bij uw oom ging wonen in het nabijgelegen Kamawal, waar u drie weken verbleef. U zou tijdens deze drie weken het huis niet hebben verlaten. U lijkt hiermee te vergeten dat u op een eerder moment in uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat u pas drie weken na het overlijden van uw vader stopte met de madrassa, een duidelijke indicatie dat u zich weldegelijk buiten het huis begaf en zelfs pendelde tussen dorpen (CGVS, p.5, 8 & 26). U spreekt uzelf hiermee op flagrante wijze tegen, opnieuw een indicatie dat u niet de waarheid vertelt.

Ook de rekruteringspoging van de taliban hoe u ze beschrijft komt weinig aannemelijk en bovenal zeer amateuristisch over. Indien zij u daadwerkelijk trachtten te rekruteren is het opmerkelijk dat zij de tijd namen dit te bespreken met uw oom en zij hierbij klaarblijkelijk niet op zoek gingen naar u bij uw oom. Des te meer daar de taliban uw oom reeds gesommeerd had, dat u aldus bij uw oom verbleef zou voor hen geen verrassing moeten zijn. Ze hebben hem zelfs benaderd in het dorp waar u verbleef (CGVS, p.30 & 34-35). Dat zij bovendien uw oom bleven benaderen na uw vertrek, naar analogie van uw verklaringen minstens nog een jaar later daar deze bedreigingen plaatsvonden toen u reeds in België was (CGVS, p.25 & 30), doch hem en de andere leden van uw familie waaronder uw jongere broers ongemoeid lieten; is weinig geloofwaardig gelet op het karakter van de taliban (CGVS, p.30). Het is niet aannemelijk dat, indien zij uw familie daadwerkelijk als pro-overheid zagen en zij u reeds eerder trachtten te rekruteren, ze zich bijzonder principieel of barmhartig zouden opstellen naar uw familie.

Aangaande de voorgelegde kopie van uw taskara en de fotoprint van uw familie (map documenten – document 1 & 3) wijst het CGVS erop dat deze documenten slechts een indicatie van uw nationaliteit en identiteit vormen doch bevestigen ze geenszins uw verklaringen omtrent uw asielmotieven. Zij kunnen aldus niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

Volledigheidshalve wijst het CGVS erop dat, alhoewel er rekening dient te worden gehouden met uw jeugdige leeftijd – u was ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS immers nog minderjarig –, er van u kan worden verwacht dat u een duidelijk zicht biedt op uw werkelijke situatie. Bovendien kan evenmin besloten worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud de dato 08.03.2022 uitermate jong was, zo was u reeds 17.5 jaar. U was aldus voldoende matuur om de nodige indrukken op te doen en hieromtrent duidelijke verklaringen af te leggen. Ook van een minderjarige kan in de geschetste omstandigheden immers een vergaande interesse worden verwacht, in casu quod non.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielaanvraag, bevestigt dat uw vermeende problemen met de taliban bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%.

Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen

bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van

zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren,

bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw advocaat per e-mail aan het CGVS overmaakte op 16 maart 2022 evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. Deze omvat namelijk slechts een enkele post-factum correctie over dat er geen meisje(s) naar uw madrassa ging(en), maar blijkt deze geenszins inhoudelijke wijzigingen ten aanzien van uw vluchtmotieven noch toevoegingen te omvatten. Uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen aldus niet leiden tot een andere oordeelsvorming aangaande uw nood om internationale bescherming.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 3 van het EVRM;
- Artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- De zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

2.1.1.1. Profiel

Verzoeker wijst vooreerst op diens jeugdigheid en stelt dat er geen rekening mee werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker licht theoretisch toe.

Voorts meent verzoeker dat de fundamentele vrijheden van het kind in Afghanistan worden beperkt.

Verzoeker licht het hoger belang van het kind theoretisch toe. Hij stelt dat hij in Afghanistan zijn uiterlijk zal moeten aanpassen, geen muziek zal mogen beluisteren, beperkte toegang tot scholing zal hebben, niet met meisjes zal mogen omgaan, zich zal moeten schikken naar de islam en hij geen recht op vrijheid van meningsuiting zal genieten. Uit verschillende artikels blijkt dat de regels die door de Taliban opgelegd worden, heel streng zijn.

De toegang tot de school is absoluut niet gewaarborgd. Komt daarbij ook de verplichting te werken, wegens de hongersnood die in het hele land heerst. Deze beperkingen in de uitoefening van de fundamentele rechten, gecumuleerd met elementen die *infra* ontwikkeld worden, maken deel uit van de vervolgingen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Talrijke beperkingen, die door de taliban verplicht zijn, vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM, zoals het recht zich kleden of zich kappen zoals men het wenst, het recht naar muziek te luisteren, of ook nog het recht zich te scheren.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met bovenstaande elementen.

Voorts stelt verzoeker dat jonge personen het doelwit kunnen worden van gedwongen rekrutering. Verzoeker licht toe aan de hand van landeninformatie.

2.1.1.2. Vluchtrelaas

Verzoeker meent dat er bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen geen rekening werd gehouden met zijn leeftijd.

Verzoeker meent dat hij wel degelijk genoeg informatie heeft verschaft aangaande de werkzaamheden van zijn vader. Meer informatie kan niet van hem worden verwacht gezien diens profiel. Dit is des te meer het geval daar verzoeker zijn vader zelden heeft gezien, zoals hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft kunnen verklaren. In de Afghaanse samenleving heerst een grote geheimhouding over de informatie waarover volwassenen beschikken en die niet wordt doorgegeven aan jonge kinderen en minderjarigen. Dit geldt vooral omdat het kennen van de details van het werk van zijn vader verzoeker in groot gevaar had kunnen brengen. Dit verklaart waarom verzoeker het uniform van zijn vader niet kon beschrijven. In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn vader zelden heeft gezien en zijn vader om veiligheidsredenen nooit in uniform naar huis kwam. Verzoeker baseerde zich dan ook op dezelfde foto's die hij neerlegde ter staving van diens verzoek om internationale bescherming. Verzoeker meent dat er ook geen vragen werden gesteld over het voorgaande, waardoor het niet verwonderlijk is dat hij geen gedetailleerder antwoord kon geven over de werkzaamheden van zijn vader. De bestreden beslissing gaat volledig voorbij aan het profiel van verzoeker alsook de culturele dimensie en de specifieke context. Hetzelfde kan gezegd worden over de woonplaats van zijn vader, zijn rang of zijn missies. Aangaande de neergelegde foto's van verzoeker, lijkt de bestreden beslissing te impliceren dat de vader van verzoeker zich had verkleed en voor zijn eigen plezier voor een militaire auto had geposeerd. Zulke redenering is bijzonder problematisch omdat zij uitgaat van de onbevestigde vaststelling dat verzoeker en zijn vader te kwader trouw zijn. Wanneer men de realiteit van de veiligheidssituatie in Afghanistan kent, is het ook volkomen ondenkbaar dat een man bereid is zich te verkleden als een lid van het Afghaanse nationale leger om voor zijn eigen plezier op een foto te poseren.

Wat het overlijden van verzoekers vader betreft, wijst verzoeker opnieuw op diens jeugdigheid en het feit dat hij bijzonder kwetsbaar was op dat moment. Verzoeker was ook geen getuige van het voorval. De moord vond ook niet plaats in zijn dorp. Ook kon hij de intenties van de taliban niet kennen, hij had hen nog nooit ontmoet. Er werden volgens verzoeker niet de juiste vragen gesteld om diens geloofwaardigheid te toetsen. Verzoeker stelt dat het zijn buurman was, een genoemde Y., die hem heeft verteld over het incident. Verzoeker wijst ook op het feit dat zijn broer inmiddels ook is verdwenen en dat niemand weet waar hij is en of hij nog in leven is. Dit laatste element is voldoende bewijs van het feit dat verzoeker lid is van een bepaalde sociale groep, zijn familie, hetgeen op zich al een dreiging van vervolging vormt in geval van terugkeer naar Afghanistan, zoals blijkt uit de dood van zijn vader en de verdwijning van zijn broer.

Aangaande de gedwongen rekrutering van verzoeker, meent verzoeker dat de Taliban vaak beroep doen op gedwongen rekruteren om angst in te boezemen, zeker langs de families van opposenten. Verzoeker citeert hierbij een rapport van EASO. Het relaas van verzoeker getuigt van het gebruik van dergelijke dwang en bedreigingen, ten voordele van zijn geloofwaardigheid. Het zou inderdaad volstrekt onlogisch zijn te denken dat de Taliban zouden trachten de zonen van vijanden te overtuigen van de geldigheid van hun ideologie. Het beste is hen met geweld te nemen en hen de meer riskante taken te laten uitvoeren, op een gedwongen manier.

Verzoeker meent tot slot dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

2.1.1.3. Verwestering

“Verzoeker vreest als ‘verwesterd beschouwd kunnen worden’ omdat hij al sinds December 2020 in België verblijft en Afghanistan in de winter in 2018 heeft verlaten.”

Verzoeker stelt dat de impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen erg groot is.

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich *casual*, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de twee jaar die hij in België heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en waarden. Verzoeker, die in België aankwam toen hij nog minderjarig was, heeft een uitstekende integratie genoten, waar hij was ingeschreven op school, waar hij werd begeleid door een mentor, waar hij ook de kans kreeg om diepgaande en duurzame sociale relaties te ontwikkelen en zich te ontwikkelen binnen de westerse sociale en maatschappelijke normen.

Verzoeker licht het risico van personen die worden gepercipieerd als verwesterd uitgebreid toe op theoretische wijze, alsook aan de hand van landeninformatie.

Een terugkeer naar Afghanistan zou betekenen dat hij waarschijnlijk het doelwit wordt van de taliban vanwege zijn westers profiel.

2.1.1.4. Subsidiaire bescherming

Verzoeker vreest de veiligheidssituatie, zoals deze thans evolueert sinds de machtsovername door de taliban op 15 augustus 2021. Hij meent dat de veiligheidssituatie doorheen Afghanistan, en specifiek in Nangarhar, nog zeer precair is en hij aldus in aanmerking komt voor artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker licht toe aan de hand van landeninformatie, richtlijnen van UNHCR en rechtspraak van de Raad.

Hij stelt verder dat de prangende humanitaire situatie te wijten is aan de taliban en verzoeker in aanmerking komt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Een terugkeer naar Afghanistan zou ook in strijd zijn van artikelen 2 en 3 van het EVRM. Verzoeker licht toe aan de hand van landeninformatie.

2.1.2. In een aanvullende nota van 19 januari 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende informatie ter kennis:

“EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>”.

2.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, derde lid, van de Richtlijn 2013/32/EU.

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood aan internationale bescherming heeft.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Vooreerst werd een fiche opgemaakt “*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*” die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 16 september 2020, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure. Ook uit de notities van het persoonlijke onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijk onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde *protection officer* en dat hem gepaste vragen werden gesteld (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4). In het verzoekschrift wordt bevestigd dat het persoonlijk onderhoud is gevoerd op een passende wijze. In tegenstelling tot het betoog in het verzoekschrift, nog daargelaten of dit al mogelijk of wenselijk is, moet de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk op elk moment vermelden dat opnieuw met de jeugdige leeftijd van verzoeker rekening werd gehouden. Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek geen rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid. De bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening gehouden werd met diens jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Dit desondanks het gegeven dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing reeds meerderjarig was. Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “*die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren*”.

2.4.1. De bestreden beslissing oordeelde op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde vervolging die verzoeker ervaarde daar hij er niet in slaagde om de werkzaamheden van

zijn vader aannemelijk te maken (i), hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het tijdstip van zijn vaders dood (ii), zijn verklaringen aangaande de dood van zijn vader gebrekkig zijn (iii) en zijn vermeende rekrutering niet kan overtuigen (iv).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het aanhalen van vergoelijkingen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Zo merkte de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker gebrekkige verklaringen aflegde aangaande de vermeende werkzaamheden van zijn vader:

“Zo verklaart u dat uw vader T.J. sedert uw elf jaar bij het Afghaanse nationale leger (hierna ANA of Afghan National Army) werkte (CGVS, p.21). Uw verklaringen omtrent het werk van uw vader zijn echter van een zodanig beperkte en algemene aard dat er ernstige twijfels zijn aangaande de waarachtigheid van zijn vermeende tewerkstelling. Zo kan u het CGVS op geen enkele wijze gedetailleerde wijze informatie verschaffen over basisgegevens aangaande zijn werk. Gevraagd waar uw vader tewerkgesteld werd oppert u louter (de provincie) Paktia, doch kan u geenszins speciëren waar in Paktia uw vader gewerkt heeft. U kent zelfs het district in de provincie noch de basis/checkpost niet waar uw vader doch een viertal jaar zou hebben gewerkt (CGVS, p.23). Ook zijn rang blijkt u niet te weten. U verklaart louter dat hij geen commandant was (CGVS, p.23-24). Uw verklaringen aangaande de exacte activiteiten van uw vader binnen het Afghaanse leger zijn eveneens weinig doorleefd. Zo stelt u dat hij soms een controlepost beveiligde aan een weg, waar die controlepost zich bevond en/of aan welke weg deze gelegen was weet u dan weer niet (CGVS, p.24). Ook de manier waarop uw vader zijn loon ontving is u vreemd, alsook zijn uniform. Gevraagd uw vader zijn uniform te beschrijven beroept u zich op de zeer stereotiepe beschrijving dat het camouflage print was doch kan u geen enkel detail beschrijven (CGVS, p.25). Uw verklaringen komen aldus amper doorleefd over, waarmee u de geloofwaardigheid van het aangehaalde profiel van uw vader ernstig in diskrediet brengt.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw vader zijn tewerkstelling kunnen evenmin leiden tot een andere oordeelsvorming. Het CGVS wijst er hierbij op dat documenten hebben hoe dan ook een slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Daarenboven zijn de documenten die u voorlegt, zijnde drie fotoprints (map documenten – document 3) waarop uw vader zou zijn afgebeeld op het werk, niet van die aard dat ze uw lacunaire verklaringen kunnen herstellen. Zo merkt het CGVS vooreerst op dat de bewijswaarde van de fotoprints, die louter kopieën betreffen en eenvoudig gemanipuleerd kunnen worden, zeer beperkt is. Dat uw vader op deze foto's afgebeeld staat in een camouflage uniform, dat overigens geen enkele indicatie geeft van effectieve tewerkstelling binnen het Afghaanse leger zoals een rang of legerpatches en/insignes, met een wapen voor een wagen waar het logo van het ANA op staat geschreven; is onvoldoende zwaarwichtig om te besluiten dat uw vader gedurende een viertal jaren werkzaam was voor het Afghaanse leger. Laat staan dat deze foto's enig zicht bieden op de omstandigheden van uw vaders vermeende tewerkstelling binnen het leger. Ten aanzien van de fotoprint waar uw vader op staat afgebeeld met twee vermeende collega's, van wie u overigens evenmin enig idee heeft wie zij zijn (CGVS, p.29), wijst het CGVS erop dat uit de uniformen die deze personen dragen evenmin kan worden afgeleid of dit een legeruniform betreft en/of zij aldus tewerkgesteld waren bij het leger. U legt geen enkel ander document neer ter staving van de tewerkstelling van uw vader bij het leger wat toch bevreemdend is. De kopie van de taskara van uw vader (map documenten – document 2) heeft bovendien louter betrekking op zijn identiteit en nationaliteit maar is op geen enkele wijze verbonden met (de geloofwaardigheid van) zijn tewerkstelling.”

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar deze opmerkt dat er geen rekening werd gehouden met diens leeftijd tijdens de beoordeling van diens verklaringen. De Raad is immers van oordeel dat zelfs van een persoon van jonge leeftijd redelijkerwijs kan worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake elementen die centraal staan in zijn asielrelaas alsook deel uitmaakten van diens persoonlijke leefwereld. Dit temeer nu blijkt dat verzoeker veertien à vijftien jaar oud was ten tijde van zijn beweerde vertrek uit Afghanistan, zodat kan worden aangenomen dat hij reeds de jaren des onderscheids had bereikt.

De Raad merkt hierbij op dat verzoeker tot op enkele maanden voor het persoonlijk onderhoud nog steeds in contact stond met zijn familie en aldus de opportuniteit had om meer informatie in te winnen over de werkzaamheden van zijn vader (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 17-18). Verzoekers gebrek aan kennis geeft blijk van een kennelijke desinteresse die niet valt te verzoenen met verzoekers nood aan internationale bescherming. Daarbij dient worden opgemerkt dat de werkzaamheden van zijn vader ook

van een persoonlijk belang zijn voor verzoeker, waardoor niet kan worden ingezien dat verzoeker zich hieromtrent niet zou informeren.

Dat verzoeker zijn vader zelden zou hebben gezien, hetgeen reeds op pertinente wijze in vraag wordt gesteld door de bestreden beslissing, heeft ook niet tot gevolg dat er van verzoeker geen gereede kennis inzake zijn vaders werkzaamheden kan worden verwacht. Zelfs al zag verzoeker zijn vader niet veel mag er toch enige nieuwsgierigheid van zijn kant worden aangenomen. Uit diens gebrekkige verklaringen blijkt echter het tegendeel. De Raad herhaalt hierbij dat verzoeker ook steeds de mogelijk had om zich te informeren bij familieleden, tijdens en na diens vertrek uit Afghanistan. Gelet op de foto's die er waren van verzoekers vader, kan evenmin worden ingezien waarom verzoeker het uniform van zijn vader niet op een gedegen manier kan beschrijven.

Waar verzoeker stelt dat het niet de gewoonte is in Afghanistan om informatie te delen met minderjarigen en volwassenen, merkt de Raad op dat dit een blote bewering is die op niets concreet is gebaseerd. De Raad ziet verder niet in hoe men het risico wilde beperken door verzoeker weinig details te verschaffen. Immers, verzoeker was wel degelijk op de hoogte van zijn vaders werkzaamheden. Dit loutere gegeven hield al een zeker risico voor verzoeker en zijn familie in, daar de taliban alomtegenwoordig in zijn regio aanwezig waren (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 18-20). Dat verzoeker meer of minder details had over deze werkzaamheden is niet relevant, daar de werkzaamheden van zijn vader op zich al voldoende moeten zijn geweest om door de taliban te worden geviseerd. Daarbij herhaalt de Raad dat verzoeker steeds later informatie kon inwinnen bij zijn overige familieleden.

Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar deze betoogt dat hij niet voldoende werd bevraagd over diens vaders werkzaamheden, daar uit een lezing van het persoonlijk onderhoud het tegendeel blijkt (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 21-25).

Gelet op het voorgaande kan niet worden aanvaard dat verzoeker voldoende details verschaftte aangaande de werkzaamheden van zijn vader.

Verzoeker leest verder in de bestreden beslissing dat er wordt geïmpliceerd dat verzoekers vader zich voor zijn plezier zou verkleden als Afgaanse militair. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt echter een omstandige motivering waaruit genoegzaam blijkt dat de neergelegde fotoprints de nodige bewijskracht missen om verzoekers gebrekkige verklaringen te remediëren. De bewering dat de motivering ter kwader trouw tot stand is gekomen, mist enige feitelijke basis.

Vervolgens oordeelde de bestreden beslissing op goede gronden dat diens verklaringen omtrent het overlijden van zijn vader gebrekkig zijn:

“U vervolgt uw relaas met te stellen dat uw vader, toen hij onderweg naar huis was tijdens zijn derde verlof, werd gedood door de taliban. U voegt hieraan toe dat dit een drietal weken voor uw vertrek uit Afghanistan in 2019 plaatsvond (CGVS, p.24-25 & 29). Vooreerst wijst het CGVS erop dat uw verklaring dat uw vader slechts twee keer eerder op vier jaar dienst op verlof kon gaan/kwam een opmerkelijke vaststelling an sich is (CGVS, p.22-23). Bovendien stelt het CGVS vast dat u omtrent het moment van overlijden van uw vader op meerdere momenten doorheen uw asielprocedure tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaarde u bij de registratie van uw verzoek d.d. 27.08.2020 dat uw vader een drietal jaar geleden overleed (DVZ, Mintehfiche). Bij uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 02.02.2021 verklaarde u dan plots weer dat uw vader slechts twee jaar geleden overleden is, doch een significant verschil met uw eerdere verklaring. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u voorts dat u drie weken na het overlijden van uw vader stopte met de madrassa. U verklaart echter eveneens dat je gedurende een jaar naar de madrassa ging en je begon toen je ongeveer tien jaar oud was. U zou aldus gestopt zijn op de madrassa toen u elf jaar oud was. Gelet op uw verklaarde leeftijd van vijftien bij uw vertrek uit Afghanistan in het jaar 2019 blijkt uit analogie dat uw vader al veel langer overleden zou zijn (CGVS, p.7-9 & 15). Wanneer uw vader overleed en hoe oud u op dat moment was maakte u door het grillig karakter van uw verklaringen niet duidelijk. Het CGVS wijst er evenwel op dat er van een verzoeker om internationale bescherming, zijnde u, verwacht mag worden dat hij consistente en coherente verklaringen aflegt aangaande cruciale en essentiële elementen van het asielrelaas waarop de verzoeker zich beroept, in casu quod. De algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt hierdoor verder ondermijnd

Ook uw verklaringen omtrent het overlijden van uw vader zijn weinig doorleefd en aannemelijk. Dat uw vader jarenlang ongemoeid voor het leger kon werken en dan plots in het vizier zou komen van de taliban is bevreedend op te merken.

Gevraagd hoe de taliban te weten kwam dat uw vader voor het leger werkte, stapelt u hypothesen op vermoedens doch kan u geenszins aannemelijk maken hoe deze kennis plots ter ore kwam van de taliban. U stelt louter dat u denkt dat uw vader al iets had vernomen van iemand of van de taliban dat hij in verband werd gebracht met het Afghaanse leger doch heeft u geen enkel idee, alsook haalt u aan dat er veel spionnen of informanten waren (CGVS, p.31). Hoe de taliban dit te weten kwam weet u eveneens niet. De plotse ontdekking van de taliban is evenwel opmerkelijk daar, volgens uw verklaringen, niemand op de hoogte was van zijn tewerkstelling bij het leger. U voegt eraan toe dat uw vader werkte in een andere provincie dan de uwe, hij slechts twee keer eerder op vier jaar tijd naar huis was gekomen en hij hierbij steeds burgerkleding droeg (CGVS, p.22-24). Ook heeft u geen enkel idee door hoeveel personen uw vader werd doodgeschoten door de taliban, u stelt louter dat uw vader met een vriend werd doodgeschoten en zij (de taliban) hierna wegvluchtten (CGVS, p.31). Hoe de buurman die jullie inlichtte hierover aan deze informatie kwam weet u evenmin, u oppert louter dat hij wel door iemand ingelicht zal zijn (CGVS, p.31). Wederom zijn uw verklaringen weinig gespekt en zelfs lacunair van aard, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen allerminst ten goede komt.

U voegt dan nog toe dat de taliban u en uw familie verboden had het lichaam van uw vader te begraven daar uw vader een afvallige was in de ogen van de taliban (CGVS, p.32). Wanneer u stelt dat zij u dit de volgende dag verboden spreekt u zichzelf op flagrante wijze tegen. U verklaarde immers al dat uw vader luttele uren na zijn overlijden begraven werd (CGVS, p.32-33). Dat de taliban het uw familie verboden uw vader te begraven op een moment dat hij reeds begraven was, is niet aannemelijk. Des te meer daar er volgens uw verklaringen taliban aanwezig was op de begrafenis. Dat de taliban aldus niet zou weten dat uw vader reeds begraven was, is evenmin aannemelijk (CGVS, p.33). Waar u vervolgens stelt dat de taliban u viseerde en trachtte te rekruteren daar u het werk van uw vader voor de (voormalige) overheid diende te vergoelijken, alsook omwille van het feit dat u de taliban beledigd had op de begrafenis van uw vader wijst het CGVS erop dat u ook hier weinig coherente en doorleefde verklaringen aflegt (CGVS, p.29). Zo stelt u dat u na het overlijden van uw vader bij uw oom ging wonen in het nabijgelegen Kamawal, waar u drie weken verbleef. U zou tijdens deze drie weken het huis niet hebben verlaten. U lijkt hiermee te vergeten dat u op een eerder moment in uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat u pas drie weken na het overlijden van uw vader stopte met de madrassa, een duidelijke indicatie dat u zich weldegelijk buiten het huis begaf en zelfs pendelde tussen dorpen (CGVS, p.5, 8 & 26). U spreekt uzelf hiermee op flagrante wijze tegen, opnieuw een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. “

Verzoeker kan zijn gebrekkige, en bovendien tegenstrijdige, verklaringen niet verschonen door opnieuw te verwijzen naar diens jeugdige leeftijd. De Raad herhaalt het oordeel dat zelfs van een persoon van jonge leeftijd redelijkerwijs kan worden verwacht dat deze doorleefde en consistente ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake elementen die centraal staan in zijn asieltrelaas, temeer nu blijkt dat verzoeker veertien à vijftien jaar oud was ten tijde van zijn beweerde vertrek uit Afghanistan.

Het gegeven dat verzoeker zelf niet persoonlijk getuige was van zijn vaders dood kan zijn gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen evenmin verschonen. De bestreden beslissing doelt ook geenszins op kennis die verzoeker enkel had kunnen weten indien hij getuige was van de moord op zijn vader, doch spitst zich toe op het bredere tijds kader en de omstandigheden daarrond. Dat verzoeker geen coherente verklaringen kon afleggen omtrent zulke feiten, doet genoegzaam concluderen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In dit verband merkt de Raad op dat de vraagstelling en daaruit volgende beoordeling in de bestreden beslissing gepast was gezien het profiel van verzoeker en de context waarin hij zich bevond.

Tot slot merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers gedwongen rekrutering niet geloofwaardig is:

“Ook de rekruteringspoging van de taliban hoe u ze beschrijft komt weinig aannemelijk en bovenal zeer amateuristisch over. Indien zij u daadwerkelijk trachtten te rekruteren is het opmerkelijk dat zij de tijd namen dit te bespreken met uw oom en zij hierbij klaarblijkelijk niet op zoek gingen naar u bij uw oom. Des te meer daar de taliban uw oom reeds gesommeerd had, dat u aldus bij uw oom verbleef zou voor hen geen verrassing moeten zijn. Ze hebben hem zelfs benaderd in het dorp waar u verbleef (CGVS, p.30 & 34-35). Dat zij bovendien uw oom bleven benaderen na uw vertrek, naar analogie van uw verklaringen minstens nog een jaar later daar deze bedreigingen plaatsvonden toen u reeds in België was (CGVS, p.25 & 30), doch hem en de andere leden van uw familie waaronder uw jongere broers ongemoeid lieten; is weinig geloofwaardig gelet op het karakter van de taliban (CGVS, p.30). Het is niet aannemelijk dat, indien zij uw familie daadwerkelijk als pro-overheid zagen en zij u reeds eerder trachtten te rekruteren, ze zich bijzonder principieel of barmhartig zouden opstellen naar uw familie.”

Waar verzoeker landeninformatie aanvoert waaruit moet blijken dat er in zekere mate gedwongen rekrutering plaatsvond in Afghanistan, betreft het informatie uit een rapport van 2012, waarbij verzoeker de context uit het oog verliest, namelijk de situatie zoals die gold rond het jaar 2006. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker zo op geen enkele wijze afbreuk doet aan de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker leidt uit de bestreden beslissing af dat men voorhoudt dat er geen gedwongen rekrutering zou plaatsvinden, doch deze motivering valt niet terug te vinden in de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt in verzoekschrift verder dat zijn broer is verdwenen, maar biedt verder geen toelichting omtrent deze verdwijning. De loutere verdwijning van zijn broer, hetgeen een blote bewering betreft die niet wordt gestaafd door enig bewijsstuk of duiding, plaatst verzoekers ongelooftwaardige verklaringen niet in een ander daglicht.

Waar verzoeker voorhoudt dat een terugkeer naar Afghanistan in conflict komt met het hoger belang van het kind en zijn rechten als kind, merkt de Raad op dat verzoeker thans meerderjarig is en de rechten van het kind niet langer van toepassing zijn. Waar verzoeker meent dat hem verscheidene rechten zullen worden ontzegd in Afghanistan, daar hij maar een beperkte toegang tot scholing zou hebben, hij zal moeten werken en zijn recht op vrije mening uiting beknod zou zijn en hij zich zou moeten schikken naar de geldende normen van een strenge Islamitische samenleving, merkt de Raad hierbij op dat verzoeker zijn problemen concreet aannemelijk moet maken, dat er sprake is van enige gerichtheid jegens de persoon van verzoeker, waardoor dit aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker. Verzoeker blijft in gebreke dit aannemelijk te maken.

Verzoeker moet de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

2.4.2. In zoverre uit het verzoekschrift kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt:

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "*een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;"

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde).

Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde).

Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter verblijf in Europa in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de '*de facto*' taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29- 31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten.

Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts

aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesities*” (EUAA *Afghanistan security situation augustus 2022*, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de talibancodes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door amr bil-maruf of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation augustus 2022*, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis april 2022*, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48).

In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45).

Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation augustus 2022*, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022*, p. 68 en 70). Nadat

een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer “professionals” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “verkeerd” en “verdacht” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afgaanse ambtenaren en politieke figuren” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, “DIS, Afghanistan” wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren.

Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en

rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de commissaris-generaal verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij vreest als 'verwesterd beschouwd kunnen worden' omdat hij al vier jaar in Europa verblijft. Verzoeker kwam aan als minderjarige, ging naar school en werd tevens begeleid door een voogd, waardoor hij zich Westerse waarden kon toe-eigenen. Verzoeker zijn uiterlijk is ook verwesterd.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed, dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker sinds augustus 2020 in België heeft verbleven, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Men kan ook bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker op zulke jonge leeftijd uit Afghanistan vertrok dat hij zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht. Verzoeker was immers reeds 16 jaar oud toen hij België binnenkwam. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker nog steeds Pashtou spreekt, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 1). De loutere vermelding dat verzoeker naar school ging en werd begeleid door een voogd heeft ook niet tot gevolg dat er een internalisering van Westerse waarden in hoofde van verzoeker kan worden vastgesteld. Wat het uiterlijk van verzoeker betreft, merkt de Raad op dat zulke oppervlakkigheden mogelijks een aanwijzing

kunnen zijn van een mate van verwestering, maar geenszins bij machte zijn om aan te tonen dat verzoeker zodanig vervreemd is van de Afghaanse maatschappij dat hij niet kan terugkeren. Voorts voert verzoeker geen concrete elementen aan waaruit enige mate van integratie of internalisering van Westerse waarden kan blijken. De door in zijn verzoekschrift bijgebrachte landeninformatie kan deze bovenstaande beoordeling niet ombuigen zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, *quod non*.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant. Voorts kan er niet worden gesteld dat 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'terugkeerders' hun eigenheid behouden. Bijgevolg kunnen 'terugkeerders' niet worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: "*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*".

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Tal van factoren liggen aan de basis van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

De humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

De precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te

brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP